

Nr 823

Av herrar Nelander och Keijer, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 59, med förslag till lag angående ändring i lagen den 25 maj 1962 (nr 381) om allmän försäkring, m. m.

(Lika lydande med motion nr 671 i Första kammaren)

I proposition nr 59 framläggs vissa förslag till förbättrade förmåner för bl. a. de handikappade. Invaliditetsersättningen, inberäknat vårdbidraget till svårt handikappade barn, höjs enligt förslaget från 50 till 60 % av basbeloppet. Dessutom föreslås att invaliditetsersättning i vissa fall skall kunna utgå med ett lägre belopp eller med 30 % av basbeloppet. Dock skall invaliditetsersättning till den som blivit blind före 63 års ålder alltid utgå med 60 % av basbeloppet.

Vi vill i anledning av propositionen föreslå att även de döva berättigas uppbara invaliditetsersättning och invaliditetstillägg på samma villkor som gäller för de blinda.

Det handikapp som dövheten utgör medför ofta svåra kommunikations- och kontaktproblem. Det kan med säkerhet antas att det normalt uppstår merutgifter till följd av detta handikapp inte bara i arbetslivet utan också i den dagliga kontakten med omgivningen. Härtill kommer det förhållandet att de allvarligt hörselskadade inom yrkesvärlden ofta innehar befattningar på lägre nivå än deras utbildning och förmåga egentligen ger dem möjlighet till. Att avancera till högre befattningar inom yrket är på grund av de kontaktsvårigheter dövheten medför så gott som uteslutet för dem.

I synnerhet de språkliga kommunikationerna utgör svåra problem för de döva. Dessa kommunikationsproblem kan omfatta dels den hörselskadades egna svårigheter med att göra sig förstörd i umgänget med människor, som inte har särskild kunskap om teckenspråket eller andra kommunikationsformer för hörselskadade, dels de svårigheter den hörselskadade själv har med att förstå andras tal, även med hjälp av hörapparat.

De 10 000 döva i vårt land är utsatta för stora psykiska och praktiska svårigheter vid konfrontationen med omgivningen. De får ofta betala extra kostnader för att få del av samhällets sociala och kulturella förmåner och deras otrygghet växer i takt med den allmänna samhällsutvecklingen.

För att de döva inte skall framstå som en åsidosatt grupp inom socialför-

säkringssystemet bör de få kompensationsersättning för sitt handikapp och de merutgifter det förorsakar. Såsom fallet är i Danmark enligt en nyligen där antagen lag bör till de döva även i vårt land utgå invaliditetsersättning och invaliditetstillägg. Det förefaller oss omotiverat att på detta område ha mindre liberala bidragsregler i Sverige än i Danmark.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 59 måtte

1. besluta att invaliditetsersättning och invaliditetstillägg skall kunna utgå även till försäkrade som är döva på samma villkor som nu gäller för blinda;

2. uppdraga åt vederbörande utskott att i anledning av det under punkt 1 framförda yrkandet utarbeta erforderlig lagtext.

Stockholm den 29 mars 1966

Eric Nelander (fp)

Augustinus Keijer (fp)